



Lisette Massink

Drempel

“Scholen hebben de neiging om nogal eenzijdig te informeren. Maar ouders, zeker ook migrantenouders willen in gesprek, ze willen vragen stellen, ze willen persoonlijk contact in plaats van een hoop informatie over zich heen. Ons advies: sluit aan bij de belevingswereld van deze mensen. Of stap naar ze toe en zeg: ik vind u wel een goede kandidaat voor de ouderraad. Ga er niet bij voorbaat van uit dat ze dat niet willen.”

“De school, of een docent, zegt vaak: het is niet mijn verantwoordelijkheid. En ja, docenten vinden ouders soms maar lastig. Ze onderschatten de mogelijkheden en de inbreng. Ze moeten even een drempel over”, bevestigt Lisette. “Want in het begin vraagt het wel een investering om ouders te betrekken en echt in gesprek te gaan. Een persoonlijk gesprek is voor ouders altijd het interessants. Ze moeten ook groepsinformatie kunnen relateren aan hun eigen kinderen. Het is makkelijk om informatie te geven, maar veel lastiger om een dialoog te voeren. Scholen zien soms niet wat het allemaal oplevert en staren zich blind op die investering.”

Bij migranten hebben ouders meer invloed op studie- en beroepskeuze dan bij autochtone ouders, denken beiden. “Ze hebben bijvoorbeeld sterke ideeën over wat een goede opleiding is en dat een meisje geen techniek of groen kan doen. Als ze roepen: dat is niks, houdt het snel op. Maar het beeld dat ze hebben, is vaak beperkt. En beroepsoriëntatie op school richt zich voornamelijk op kinderen. Echt, er is nog veel te winnen.” ■

column

kaka-iigee

Esther is programmamanager van Kies Kleur in Groen en woont in Wageningen.



Dresscode

Het whatsappje komt op donderdagavond binnen, mijn mobiel geeft haar bekende vogelfluitje. ‘Ga je morgen mee naar Tannet, besloten feest’. Ik veer meteen op. Tannet, dat is een netwerkorganisatie van ons soort mensen, maar dan op zijn Turks. Hoger opgeleide professionals van Turkse komaf die elkaar opzoeken in ontspanning met een zakelijk tintje. Heel fijn netwerk voor mij. En gezellig, ik zie zeker bekenden. ‘Besloten feest’ betekent dat je er alleen op uitnodiging binnenkomt en die heb ik dus net gekregen.

Tevreden inspecteer ik mijn klerenkast, die inmiddels tot op de tanden bewapend is voor dit soort feestjes. Een mens is namelijk nogal snel under-dressed naast alle bloedmooie Turkse vrouwen die altijd tot in de puntjes gekleed en opgemaakt zijn. Zijden bloes, wollen kokerrok, hakken in de kleur van mijn bloes, ik hang het maar vast klaar. Ik weet wat er gebeurt als ik me niet uitsloof qua kleding: het contact komt moeilijk op gang, vrouwen kijken me meewarig aan, het blijft bij een beleefd praatje. Het is niet dat ze het me kwalijk zullen nemen, het is gewoon dat ze niet zullen begrijpen dat ik er zo wil bijlopen op een feest. Het scheidt een afstand.

Van alle ongeschreven cultuurcodes die mensen uitwisselen, is kleding de meest in het oog springende. Er zijn er nog veel meer natuurlijk, als het om de cultuurcodes van Turkse Nederlanders gaat ken ik de meeste wel. Ik pas ze toe en blijf tegelijk mezelf. Een gouden combinatie. Vaak ervaren Turkse Nederlanders me hierdoor al snel als vertrouwd en dichtbij. Ontstaat er direct een heel persoonlijk contact tussen mij en de ander. Interculturele omgangsvormen zijn alleen maar sleutels op de poorten van het echt ontmoeten.

Dat bedenk ik nou allemaal, terwijl ik mijn kleding uitzoek. En dat het goed is dat ik geen kleding meer hoeft te kopen, want ik zie in mijn agenda op vrijdag nog hoogstens 45 minuten vrije tijd om langs een winkel te gaan. Ik hoor weer een vogelfluitje: ‘O ja, dresscode is jaren 20-stijl. Succes.’

Esther Wouters